

DUŻA SCENA Osiedle Teatralne 34

Dyrektor JERZY FEDOROWICZ

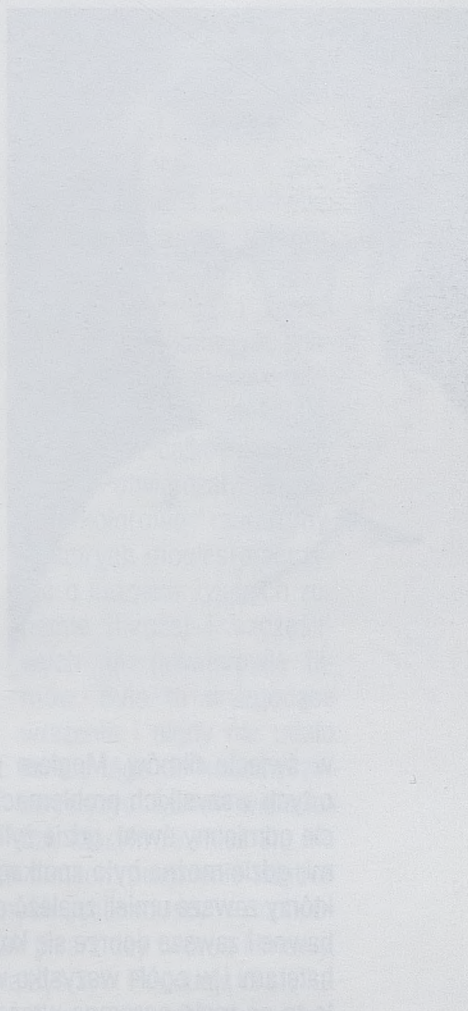
Woody Allen ZAGRAJ TO JESZCZE RAZ, SAM

PREMIERA – 12 czerwca 1999

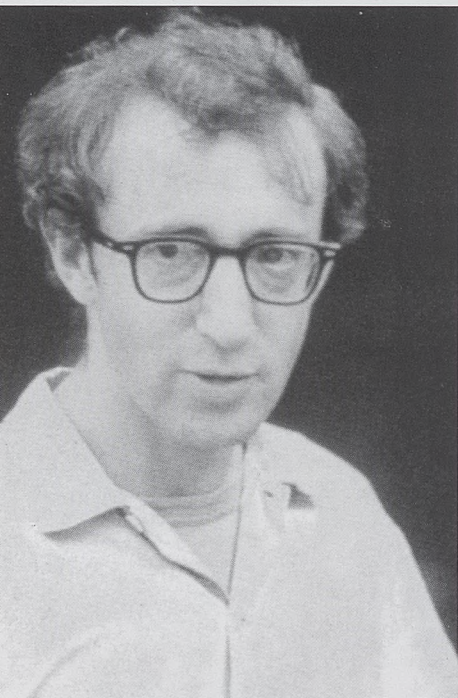

Faint, illegible text in the left column, possibly bleed-through from the reverse side of the page.

TEATR LUDOWY

Dyrektor: Jerzy Fedorowicz

Woody Allen:

„Mówi się, że moje filmy mają jakiś jeden wielki temat, dotyczy on różnicy między rzeczywistością i fantazją. Pojawia się to w moich filmach bardzo często. Myślę, że tak naprawdę problem tkwi w tym, że ja nie cierpię rzeczywistości. A jest to, niestety, jedyne miejsce, w którym można zjeść na obiad dobry stek! Wydaje mi się, że zaczęło się to w czasach mojego dzieciństwa, kiedy nieustannie uciekałem w świat filmu. Byłem chłopcem bardzo wrażliwym, a dorastałem w tak zwanej złotej epoce kina, kiedy na ekranach pojawiały się te wszystkie wspaniałe filmy. Pamiętam, kiedy wyświetlano Casablankę i Yankee Doodle Dandy – wspaniałe amerykańskie kino. Pamiętam także Prestona Sturgesa i Franka Caprę. Zawsze uciekałem od rzeczywistości, żeby znaleźć się

w świecie filmów. Mogłem porzucić swój skromny dom i zapomnieć o tych wszystkich problemach, w szkole, w rodzinie, i wejść w całkowicie odmienny świat, gdzie żyli ludzie w apartamentach z białymi telefonami, gdzie można było spotkać cudowne kobiety i wspaniałych mężczyzn, którzy zawsze umieli znaleźć odpowiedni dowcip, gdzie wszystko było zabawne i zawsze dobrze się kończyło, a bohaterowie byli prawdziwymi bohaterami i w ogóle wszystko wydawało się nadzwyczajne. Myślę, że robiło to na mnie ogromne wrażenie i miało druzgocący wpływ. Znam wielu ludzi w moim wieku, którzy nigdy nie potrafili się z tego otrząsnąć i zawsze mieli kłopoty ze swoim życiem. Będąc w zaawansowanym wieku - 50 czy 60 lat – ciągle nie potrafią zrozumieć, dlaczego życie tak właśnie wygląda, dlaczego to wszystko, w co wierzyli dorastając, co odczuwali i czego pragnęli, i co przyjmowali za rzeczywistość, okazało się nieprawdą, bo rzeczywistość pokazała oblicze o wiele bardziej surowe i brzydkie. Kiedy siedziałeś w sali kinowej, myślałeś, że to wszystko jest prawdziwe.

„Zagraj to jeszcze raz, Sam”, reż. Woody Allen
(fot. Doc. Pele/Stills)

Nie sądziłeś, że takie sytuacje są możliwe tylko w filmie. Myślałeś sobie: „Cóż, to nie jest moje życie. Mieszkam przecież w ubogim miejscu na Brooklynie. Ale jest na pewno wielu ludzi na świecie, którzy mają takie domy, biorą udział w wyścigach konnych, spotykają piękne kobiety, a wieczorami chodzą na koktajle.” To był całkowicie inny świat. Potwierdzały ten obraz kolorowe magazyny, w których mogłeś przeczytać o ludziach żyjących zupełnie inaczej i szczęśliwych jak bohaterowie filmów. Było to druzgocące wrażenie i nigdy nie udało mi się tego do końca przezwyciężyć. I znam wielu ludzi, którym również się nie

udało. Ten motyw stale pojawia się w moich filmach: pragnienie kontroli nad rzeczywistością, potrzeba pisania własnych „scenariuszy” i manipulowania nią w dowolny sposób. Podobnie jak pisarz czy twórca filmowy, możesz tworzyć świat, w którym sam pragnąłbyś żyć. Podobają ci się ludzie, których stworzyłeś, sposób w jaki się ubierają, to, gdzie mieszkają i to, jak rozmawiają. I przez kilka miesięcy masz możliwość bycia w tym świecie. Ludzie ci poruszają się w rytm pięknej muzyki i ty możesz także w tym uczestniczyć. Dlatego zawsze można odnaleźć w moich filmach głębokie przekonanie o wyższości tego wyidealizowanego życia, o wyższości fantazji zderzonej z przykrą rzeczywistością.”

(Woody według Allena, Autobiografia, Znak 1998.)

Woody Allen

ZAGRAJ TO JESZCZE RAZ, SAM

(Play It Again, Sam)

Tłumaczenie
Grażyna Dyksińska, Jerzy Siemasz

Reżyseria i opracowanie muzyczne:

Tomasz Obara

Scenografia:
Maciej Preyer

Asystent reżysera:
Agata Jakubik

Obsada:

Allan – **Paweł Gętlek**
Bogart – **Janusz Sztybel**
Linda – **Małgorzata Krzysica**
Dick – **Rafał Dziwisz**
Nancy – **Barbara Szałapak**
Sharon – **Agata Jakubik**
Dziewczyna z dyskoteki, Vanessa – **Katarzyna Tłatka**
Dziewczyna z muzeum – **Maja Baretkowska**
Barbara – **Małgorzata Kochan**

Inspicjent: Anita Wilczak-Leszczyńska
Sufler: Ewa Kursa

PREMIERA – 12 czerwca 1999

PHILIP MORRIS POLSKA SA

**Huta
im. Tadeusza
Szendzimiry S.A.
w Krakowie**

MOSTOSTAL KRAKÓW S.A.

PATRONAT PRASOWY

gazeta
WYBORCZA

Woody Allen (Allen Steward Konigsberg)

Urodził się 1 grudnia 1935 roku w Nowym Yorku, na Brooklynie. Syn Martine Konigsberga i Nettie Cherie. Jeszcze będąc uczniem zarabiał układając teksty dla agencji reklamowej. W 1952 (szesnastym roku życia) przyjął pseudonim artystyczny Woody Allen jako autor gagów i dowcipów dla prasy i telewizyjnego programu The Colgate Comedy Hour, oraz dla znanych komików: Boba Hope, Pata Boone, Buddy Hacketta i innych. W latach 1953-55 studiował w New York University. Od 1960 rozwinął współpracę z pismami humorystycznymi (From A to Z), pisując cykle humoresek m.in. dla The New Yorkera, Evergreen Review, The New Republic. W roku 1961 debiutował w kabarecie i na scenie teatralnej oraz pojawił się w telewizji; w 1965 debiutował jako scenarzysta filmowy. W drugiej połowie lat sześćdziesiątych rozgłos przyniosły mu sztuki wystawiane na Broadwayu: „Don't Drink the Water” i „Play it again, Sam”. Od 1969 realizuje autorskie filmy, kreując w nich główne role. W roku 1975, na Międzynarodowym Festiwalu Filmowym w Berlinie otrzymał Specjalnego Niedźwiedzia za całokształt twórczości. Wydał kilka tomów humoresek i opowiadań między innymi: „Getting Even”, „Side Effects”, „Without Feathers”. W 1980 roku belgijski reżyser Andre Delvaux poświęcił mu długometrażowy film dokumentalny pt. „To Woody Allen, From Europe, With Love”.

„Mimo sławy Allen prowadzi względnie normalne życie na Manhattanie. Niemal każdego wieczoru jada poza domem, co poniedziałek wieczorem grywa jazz w Michel's Pub i chodzi do najlepszego kina wznowień, Regency. Na ulicy przyjaciele zwracają się do niego per „Max”, żeby utrudnić rozpoznanie: „Jakoś mi się to udaje”. Zwykle nosi nasunięty głęboko na czoło kapelusz i bardziej niż kiedyś unika patrzenia w oczy, czuje się jednak dobrze w mieście dumnym z tego, że nie wyróżnia sław na swoich ulicach. Wydaje się, że życie Allena jest trochę zaczarowane. Kiedy jedyny raz włamano się do jego mieszkania, złodzieje nie tylko wyszli z pustymi rękami, ale zostawili magnetowid ukradziony w sąsiednim budynku.” (Graham McCann, Woody Allen.)

FILMOGRAFIA

1. Bierz forszę i w nogi (1969)
2. Bananowy czubek (1971)
3. Wszystko, co chcielibyście wiedzieć o seksie [ale boicie się zapytać] (1972)
4. Śpioch (1973)
5. Miłość i śmierć (1975)
6. Annie Hall (1977)
7. Wnętrza (1978)
8. Manhattan (1979)
9. Wspomnienia z gwiazdnego pyłu (1980)
10. Seks nocy letniej (1982)
11. Zelig (1983)
12. Danny Rose z Broadwayu (1984)
13. Purpurowa róża z Kairu (1985)
14. Hanna i jej siostry (1986)
15. Złote czasy radia (1987)
16. Wrzesień (1987)
17. Inna kobieta (1988)
18. Oedipus Wrecks (nowela w filmie New York Stories) (1989)
19. Zbrodnie i wykroczenia (1989)
20. Alicja (1990)
21. Cienie we mgle (1992)
22. Mężowie i żony (1992)
23. Tajemnica morderstwa na Manhattanie (1993)
24. Strzały na Broadwayu (1994)
25. Jej wysokość Afrodyta (1995)
26. Wszyscy mówią: Kocham cię (1996)
27. Przejrzeć Harry'ego (1997)
28. Celebryty (1998)

- W tych ciemnych okularach i dużym kapeluszu nikt mnie nie pozna...
- Jak dotąd doskonale. Żaden człowiek nie poznał jeszcze, co kryje się za tą fasadą...
- Udało się. Dotarłem tu nie będąc rozpoznanym...
- Jestem taki samotny... Nikt ze mną nie rozmawia...

Teatr Ludowy
Osiedle Teatralne 34, 31-948 Kraków
Tel./fax (012) 644 32 26
e-mail: ludowy@teatry.art.pl

Z-ca Dyrektora ds. administracyjno-technicznych: Zenon Rogala
Kierownik muzyczny: Krzysztof Sz wajgier
Sekretarz literacki: Anna Woźniak
Koordynacja pracy artystycznej: Sylwia Salwińska
Specjalista ds. promocji i reklamy: Ewa Zawalska
Kierownik Organizacji Widowni: Włodzimierz Brodecki
Kierownik techniczny: Zenon Maciak
Oświetlenie: Krzysztof Sysło, Jan Krawczyk
Akustyka: Krzysztof Kuligowski, Piotr Sobański
Brygadier sceny: Ryszard Świsłak
Pracownia krawiecka damska: Maria Marcinkowska, Danuta Szkarłat
Kierownik pracowni krawieckiej męskiej: Antoni Folfasiński
Pracownia perukarska: Elwira Jargosz, Lidia Jargosz- Poręba
Pracownia modniarska: Ewa Englert- Sanakiewicz
Prace modelatorskie i malarskie: Witold Krawczyk
Prace stolarskie: Tomasz Istrati
Prace tapicerskie: Stanisław Kasprzyk
Prace ślusarskie: Alfred Moskal

Sprzedż biletów: Rezerwacja – Organizacja Widowni czynna od poniedziałku do piątku w godzinach 9.00 – 16.00, tel. 644 27 66, tel./fax 643 71 01. Kasa czynna codziennie z wyjątkiem poniedziałków od godz. 16.00 do 18.00 lub do rozpoczęcia spektaklu, w niedziele i święta dwie godziny przed spektaklem, tel. 644 27 66.

Redakcja programu: Anna Woźniak
Opracowanie graficzne: Zbigniew Szymański
Naświetlanie: Studio Logic firmy Europrint
Zdjęcia na okładce: Tomasz Kempa

W repertuarze Teatru Ludowego:

DUŻA SCENA

William Shakespeare, Macbeth
reż. Jerzy Stuhr

William Shakespeare, Wesole Kuzoszki z Windsoru
reż. Jerzy Stuhr

Mark Twain, Przygody Tomka Sawyerera
reż. Jan Szurmiej

Aleksander Fredro, Pan Jowialski
reż. Krzysztof Orzechowski

Adam Mickiewicz, Dziady cz. III Cela Konrada
reż. Łukasz Kos, Marek Wrona

Woody Allen, Zagraj to jeszcze raz, Sam
reż. Tomasz Obara

SCENA POD RATUSZEM

Molier, Lekarz mimo woli
reż. Tomasz Obara

Perty kabaretu Mariana Hemara
reż. Janusz Szydłowski

Inka Dowlasz, Toksyczni rodzice
reż. Inka Dowlasz

George & Ira Gershwin
reż. Jan Szurmiej

Robin Hawdon, Wieczór kawalerski
reż. Janusz Szydłowski

Nicky Silver, Pterodactyle
reż. Piotr Chofodziński

Eric Bogosian, Sex, Prochy, Rock&Roll
reż. Tomasz Obara

SCENA NURT

Inka Dowlasz, Bici biją
reż. Inka Dowlasz